

Минуло 40 днів після загибелі патріотів України, які не боялися вийти на майдан Незалежності у Києві під кулі, щоб вибороти для усіх нас надію на краще життя. І наш обов'язок – якомога більше розповісти усій залізничній громаді про цих відважних і мужніх людей. Минулої суботи у всіх куточках нашої держави відбулися поминальні богослужіння за загиблими із "Небесної сотні". Вшановували того дня і нашого земляка, залізничника Богдана Ільківа зі Щирця Пустомитівського району, що на Львівщині. До церкви Пресвятої Трійці, парафіянином якої був Богдан Іванович, прийшли помолитися за його душу рідні, близькі, колеги, побратими.

За розповідями рідних і колег по роботі, Богдан Ільків був чоловіком із вродженим відчуттям справедливості, умів відстояти власну думку, був безвідмовним і в роботі, і вдома, дбайливим господарем, люблячим чоловіком, зразковим батьком, вірним християнином. У тривожний для України період він не зміг залишатися осторонь київських подій і у вільний від роботи час їхав на майдан Незалежності. Востаннє Богдан Іванович вирушив до Києва 18 лютого, був зарахований до Стрийської сотні, тримав оборону на барикадах, де й отримав важке вогнепальне поранення. Після двох операцій у київській лікарні 22 лютого його не стало.

Після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту у 1981 році Богдан Ільків розпочав свою трудову біографію у локомотивному депо Львів-Захід машиністом, а з 1989-го за переводом уже трудився у районі контактної мережі станції Щирець Стрийської дистанції електропостачання старшим машиністом автотрици. Мало про кого доводилося чути так багато добрих слів, як я почула про Богдана Ільківа від начальника району контактної мережі станції Щирець Ігоря Бугрина та від колег по роботі.

– Це був кваліфікований працівник, досвідчений машиніст, бездоганний у роботі, ніколи до нього не було зауважень, досконало знав автотрици, коли виникали несправності, разом з іншими машиністами займався ремонтом, – розповів **Ігор Бугрин**. – Богдан Ільків був справедливим у роботі і у повсякденному житті, за що його поважав весь колектив.

Машиніст автотрици Василь Олійник пригадав, що коли до них прийшов працювати Богдан Ільків, то одразу взявся за ремонт дрезини, яку ніхто не брався ремонтувати: "Богдан добре розумівся на схемах, у технічній документації, хтось з машиністів краще знав ходову частину, хтось дизель, тому при несправностях усі разом бралися за ремонт і злагоджено працювали. Він за вдачею був стриманим, не любив багато говорити, ніколи не підкреслював, що знає більше за інших, просто ставав до роботи і працював".

Старший електромеханік Володимир Піпка прийшов у Щирець у 1990-му році, коли

Нам бракуватиме його розважливої життєвої мудрості...

НА ЗГАДКУ ПРО БОГДАНА ІЛЬКІВА – ЗАЛІЗНИЧНИКА ІЗ "НЕБЕСНОЇ СОТНІ"

Богдан Ільків уже працював. "У той час Україна виборювала свою незалежність, і у Щирці був сформований осередок, активістом якого став Богдан. Він не хизувався своїм патріотизмом, а під час "помаранчевої" революції також був

часом. Ось що розповіли вони про цей період.

– Богдан Ільків у Києві був 4 рази, – говорить Ігор Бугрин. – Щоразу після тривожних моментів у Києві він не міг всидіти вдома, шукав собі заміну на роботу і виру-

калів та самооборонців, навкруги чули постріли, усе було в їдкому зеленому диму від шумових гранат. У той момент ніхто не думав про смерть. О сьомій ранку пішли перепочити в палатку, а через півтори години почався штурм. Оскільки людей було небагато, нас підняли, як і всіх решта. Почався штурм. Ми бачили, як від шумових гранат двох чоловіків із "Правого сектора" відкинуло на кілька метрів. Ми з Богданом із дерев'яними піддонами побігли до львівської барикади, яка тільки почала формуватися. Богдан з натовпом проскочив по Інститутській вулиці, я ж потрапив у натовп, що піднімався по схилу в напрямку Жовтневого кінопалацу. Я зрозумів, що разом нам уже не бути, і втратив його з поля зору. Під час штурму, коли з побратимами занесли поранених у Жовтневий кінопалац, до мене зателефонувала дружина Богдана Ольга

про нього конкретної інформації. Після почутого не хотілося виходити на Майдан, серце стискалося від болю за Богданом і від думки, що не зміг йому допомогти... Під вечір я якось пересилив себе, ходив туди-сюди, відчуваючи, як гуділа земля, відчував її стогін і біль. Від дружини Богдана, яка 20 лютого вже була у Києві, дізнався, що Богдан із тяжким пораненням потрапив до 17-ї лікарні...

– Пригадую, Богданові дуже подобався козак, який на Майдані варив смачний куліш, подобалися йому й козаки на конях, які своїм виглядом підтримували дух майданівців, – із щемом у голосі продовжує Ігор Миколайович. – На жаль, не маю фотографій, де ми разом, Богдан не любив фотографуватися, не афішував перед іншими, що їздить до Києва.

Повернувшись додому, дізнався, що Богдан так і не вийшов з коми, ще важче було усвідомлювати, що його вже нема з нами. Усім нам дуже бракує Богдана сьогодні, бракує його розважливих слів, його вміння бути людиною діла. Він самотужки вивчав англійську мову, любив розгадувати кросворди, добре знав історію, любив грати у шахи. Як сусід по городу, я не раз бачив, із якою любов'ю він порастеся на землі – не в кожній жінки був у такому ідеальному стані город, як у нього. Богдан був добрим сім'янином, християнином і сумлінним працівником. Ми були друзями, незважаючи на те, що я молодший від нього на 14 років. Мені бракуватиме його розважливості і життєвої мудрості.

Дружина Богдана Ільківа Ольга говорить про свого чоловіка як про живого. Вона розповіла, що в кімнаті облаштувала куточок пам'яті чоловіка – поряд зі світлинкою її Богдана – подарований йому на 50-річчя ланцюжок із розп'яттям Ісуса Христа (який знайшли на Майдані і повернули), синьо-жовтий прапор, переданий їй київського Майдану... Саме тут, запаливши свічку, дружина молиться за душу свого чоловіка, із яким прожили 28 років.

(Закінчення на 6 стор.)

На фото: Богдан Ільків крайній ліворуч. Одне з останніх фото – проща у Зарваницю

на майдані Незалежності в Києві. Він по-своєму спокійно і впевнено вірив у справедливість, у кращу нашу спільну долю.

Електромеханіку Миколі Костю неодноразово доводилося виїжджати на певні об'єкти роботи разом зі старшим машиністом Богданом Ільковим і бачити його у роботі. "Це був професійно грамотний і відповідальний чоловік, у цьому я неодноразово переконався за 14 років праці, – говорить Микола Миколайович. – Він не ділив роботу на свою і чужу, допомагав електромеханікам. У нашому колективі всі машиністи – досвідчені працівники, але Богдан Іванович виділявся з-посеред інших своїми моральними принципами – був християнином, ми постійно бачили його у церкві, він допомагав усім, хто потребував помічі, був добрим сім'янином, був для нас прикладом".

Миколі Костю та Ігорю Бугрину доводилося декілька разів бувати в Києві, щоправда, не завжди вони вирушали разом: по-різному складалося з вільним від роботи

шав поїздом на Майдан. Усі ці рази їздили разом, поїхали удвох і в останню для нього поїздку. 18 лютого вночі виїхали потягом Київ–Івано-Франківськ, на станції Коростень поїзд затримали на 3 години 45 хвилин, пояснивши причину затримки тим, що шукають вибухівку. Хоча ми їхали у різних вагонах, та мені запам'ятався момент, коли, прийшовши у мій вагон, Богдан сказав: "У вагоні їде жінка-інвалід із протезом ноги, і коли зупинився поїзд, вона сказала, що готова повзти, аби стояти пліч-о-пліч з іншими людьми". Це його настільки вразило, що ми готові були добиратися автобусом, але зрозуміли, що далеко не поїдемо. Врешті поїзд таки рушив до Києва. Потому згадували незабутні моменти подій у Києві, коли у спільній молитві до Всевишнього на Майдан вийшли священники всіх церков. Тоді Богдан сказав, що це гарна передумова перемоги Майдану, і радів цьому. Коли все ж добралися до Києва, долучилися до Стрийської сотні і в обідню пору, як стали на правому боці барикади, так і стояли до ранку біля ради-

Володимирівна, запитуючи, чи Богдан біля мене. Зв'язок був дуже поганий, та мені все ж вдалося зателефонувати до нього і запитати: "Ти де?" У відповідь почув його спокійний голос: "Я поранений, підірвалася граната..." Я намагався знайти Богдана, але ніхто не мав

Богдан Ільків з дружиною Ольгою